

El Diacrític | | Actualitzat el 11/10/2017 a les 13:38

?Una república suspesa que va durar sis segons

«Una gent que, on érem, deixàvem automàticament de protagonitzar res que no fos fer de telespectadors. Els amos i la institució esdevenien l'únic important. El soroll era silenci» | «Malgrat tot, no tirarem enrere. Malgrat tot, el procés el rematarem. Malgrat tot, la República ja la tenim i no té res a veure amb aquesta declaració del Parlament hivernada»

Carles Puigdemont i Artur Mas, ahir al Parlament | Parlament

Aquest 10 d'octubre vam anar a Barcelona per veure en persona la proclamació de la República Catalana. És el que tocava segons el calendari i les accions que havíem protagonitzat en els darrers temps en aquesta autonomia espanyola que es diu Catalunya. Fa anys (dècades) que esperàvem un moment semblant, tot i que mai l'haguéssim pensat així. Fa anys que vèiem com l'independentisme creixia i mutava en espais on mai abans no havia estat. I fa setmanes que experimentem com la reapropiació de la vida per part d'àmplies capes de la societat va convertir el referèndum d'autodeterminació del passat 1 d'octubre en un punt i a banda en l'avenir social de Catalunya.

En arribar, l'espai i el lloc se'm van fer estranys. Poca gent (30.000 persones) en relació a altres moments d'aquest «procés» tenint en compte el moment que era (la proclamació de la independència que suposem que no sabíem que no seria); el Parc de la Ciutadella, tancat a la gent i a l'exterior unes pantalles gegantines que permetien seguir la sessió del Parlament i els comentaris de TV3 a un elevat volum. Em van venir al cap les paraules del Giacomo a la presentació de *Visca la terra i visca l'anarquia* a l'Ateneu Llibertari Alomà sobre qui i com controlava el relat a partir de les imatges i la necessitat imperiosa que tenien de fer-hi desaparèixer la gent. Una gent que, on érem, deixàvem automàticament de protagonitzar res que no fos fer de telespectadors. Els amos i la institució esdevenien l'únic important. El soroll era silenci.

I va passar que la República Catalana va durar sis segons. Els mateixos sis segons que Puigdemont va tardar a dir que, un cop proclamada, la suspenia per intentar un diàleg amb l'Estat espanyol durant un temps indefinit, indefinit perquè no el va definir. Les apel·lacions al diàleg esdevenien majúscules perquè hi havia «mediadors molt importants a nivell mundial» que ens ho solucionarien. El que havien de solucionar no sabem què és però és clar que res del que vam votar diumenge, res del que vam reivindicar dimarts, res del que hem volgut decidir sempre i res del que vulguem triar quan toqui decidir-ho tot.

Després de l'eufòria primera de sentir la proclamació de la República, va venir la frustració absoluta. Vam caldre uns minuts per entendre què havia passat i uns quants més per entendre per què el Parc de la Ciutadella estava tancat i envoltat de policies no importava de quin cos. Ningú aniria a dir el nom del porc a qui ens havia pres el pèl... per la tele. Ressuscitava la puta i la Ramoneta, ressuscitava el cadàver del que va fer un pas al costat tot i que s'intuïa com a mà negra des de l'ombra, ressuscitava la tos de Pujol que Puigdemont utilitzava com si fos una cita en la presentació del seu discurs, i ressuscitava la presa de pèl dels amos de sempre anunciada de forma clara i contundent per Salvador Seguí a l'Ateneo de Madrid el 1919.

La Llei del referèndum d'autodeterminació era una de les primeres lleis que ens atorgàvem sobiranament, sense l'Estat vigilant dictant-ne les paraules i per això precisament va ser suspesa pel Tribunal Inquisitorial malgrat conservi tota la seva legitimitat. I segons ella, passat el referèndum i amb els resultats obtinguts, ara tocava independència. Que just començar la nova república -o no començar-la- se saltin aquesta primera norma que possibilitava la participació de totes i tots és una bona mostra de quin procés constituent volen que tinguem.

La CUP no va ser informada d'aquesta maniobra fins pocs minuts abans del ple i intentar aturar-la va ser el que va fer endarrerir-lo una hora. Malgrat els discursos mentiders d'ICV i voltants, només en un tema el Govern i la CUP han anat a una i aquest no és altre que la independència. Va ser entrar en aquest procés a partir del xantatge d'aprovar-los uns pressupostos neoliberals contra les persones que va fer que algunes ens donéssim de baixa de l'afiliació. Aquesta deslleialtat del Govern cap a la CUP, però sobretot cap a totes les persones que vam passar setmanes gairebé sense dormir, que van rebre cops i agressions per participar en un referèndum els resultats del qual portaven directament a la independència, ha estat deshonest i és, ho torno a dir, una autèntica presa de pèl.

Aquesta part del «procés» ressuscitat és tan semblant al «procés» que vam matar l'1 d'octubre que fa por. Fer les coses així mostra a on ens volen portar alguns. És clar que no volen el poble al carrer i menys mobilitzat i menys autoorganitzat. Ens volen figurants però no actius i menys propositius, perquè la seva voluntat va encaminada a utilitzar la gent com a figurants però que mai no decideixi res que no estigui triat, pactat o merdejat en un despatx.

Després de la tirada enrere de Puigdemont, les xarxes es van omplir amb frases calcades, opinions de «retalla i enganxa» i vam poder llegir justificacions d'un sol color gris que parlaven d'«alta política», d'«una gran estratègia» o de «deixar amb un pam de nas l'Estat». I qui no es conforma és perquè no vol. L'enredada continuava i esdevenia norma i única possibilitat. Vergonya!

El text que els parlamentaris de Junts pel Sí i la CUP van signar després del ple va acabar de donar un aire d'ordre, d'ordenar i manar, a tot plegat. Es tractava d'una suposada declaració d'independència signada a l'edifici del Parlament però fora de seu parlamentària, per tant no vàlid jurídicament parlant. No calia que fos un text carregat d'èpica, que no porta enlloc; no calia una redacció anticapitalista, que no haguessin acceptat; no calia un text d'esquerres, que tampoc; però tampoc calia aquesta lloança continuada a les institucions com a columna vertebral de la història de Catalunya. Entre altres coses, no calia perquè és mentida. Sí que calia un text esperançador, un text que posés el poble en el centre de tot, que aclarís el paper central de les lluites populars en la història d'aquest tros de món, que expliqués les resistències que ens han portat on som i que deixés clar que l'opereta no ha estat només una lloa dels amos...

Malgrat tot, no tirarem enrere. Malgrat tot, el procés el rematarem. Malgrat tot, la República ja la tenim i no té res a veure amb aquesta declaració del Parlament hivernada. Malgrat tot, continuarem combatent la dominació. Malgrat tot, no acceptarem les seves cadenes vagin pintades del color que sigui. Malgrat tot, el poble ja va declarar la seva independència l'1 d'octubre. Malgrat tot, els Països Catalans continuen essent la nostra nació. Malgrat tot, els interessos de les treballadores i els treballadors continuen com a primer objectiu. I, malgrat tot, el Noi del Sucre fa 98 anys continua tenint raó: «Sortosament la Catalunya vexada, injuriada, privada de la seva llibertat nacional, coneix bé els seus detractors i sap de quin cantó estan els seus veritables amics i defensors.»